

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu **O.**, proti žalovanému **H.**, o zaplatenie 43 053,60 Sk s príslušenstvom, na mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu v Čadci zo 14. septembra 2005 č. k. 11 Cb 7/2005-85 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 15. júna 2006 č. k. 20 Cob 365/2005-114, takto

rozhodol:

Dovolanie **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Na základe podnetu žalovaného proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, ktorým žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu zrušiť. V odôvodnení dovolania uviedol, že žalobca si žalobou, doručenou súdu prvého stupňa 13. júla 2004, uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie ceny za dodaný tovar v sume 43 053,60 Sk. V časti o zaplatenie sumy 7524 Sk a 24 693,60 Sk súd prvého stupňa konanie zastavil a vo zvyšku, t.j. o zaplatenie 10 836 Sk s príslušenstvom žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 18 894,60 Sk.

Na odvolanie žalovaného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa 219 O.s.p. potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 4433 Sk. Podľa dovolateľa týmito rozhodnutiami súdov v časti výroku o náhrade trov konania bol porušený zákon, pričom odcitoval ustanovenie § 1, § 2, § 3, § 137, § 142 ods. 2 a ods. 3, § 212 ods. 1 a ods. 3 a § 220 O.s.p., § 13 ods. 1 a § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. § 20 a § 22 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Dovolateľ zastával názor, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania nepostupoval správne, keď žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi súdny poplatok za žalobu vo výške 2150 Sk, čo zodpovedalo rozsahu uplatnenej pohľadávky žalobou 43 053,60 Sk, pretože žalobca bol oprávnený žiadať zaplatenie pohľadávky len v sume 35 529,60 Sk, ktorá suma mala predstavovať základ pre výpočet súdneho poplatku. Súdny poplatok na základe uvedeného mal predstavovať 1775 Sk. Súčasne súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval právnu normu, ktorá vo vzťahu k úkonu právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia a písomného podania na súd vo veci samej, nebola účinná. Súd prvého stupňa za tieto úkony právnej služby priznal žalobcovi náhradu za jeden úkon právnej služby v sume 1850 Sk, pričom postupoval podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., avšak mal postupovať podľa vyhlášky č. 163/2002 Z.z. a žalobcovi z uvedeného titulu priznať len sumu 1715 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že neboli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 a 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., mimoriadne dovolanie zamietol.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, v ktorom okrem výroku vo veci samej napadol aj výrok o náhrade trov konania. Svoje odvolanie v časti výroku o náhrade trov konania odôvodnil tým, že namieta ich výšku z dôvodu, že žalovanému bola uložená povinnosť nahradiť súdny poplatok vo výške stanovenej z pôvodne žalovanej sumy 43 053,60 Sk, hoci v čase podania žaloby dlh žalovaného predstavoval 35 529 Sk, teda v prevyšujúcej časti bol

návrh podaný bezdôvodne. Uviedol tiež, že namieta správnosť výšky advokátskych trov.

Odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že pri rozhodovaní vychádzal zo zákona č. 71/1992 Zb., v znení platnom v čase podania žaloby o zaplatenie 43 053,60 Sk a že ustanoveniam zák. č. 71/1992 Zb. zodpovedá súdny poplatok v sume 2150 Sk. Je teda nepochybné, že takto stanovený súdny poplatok bol i v takej výške zahrnutý do rozhodnutia o náhrade trov prvostupňového konania, vzniknutých na strane žalobcu. Keďže rozsahom a dôvodmi odvolania je odvolací súd viazaný, vychádzal z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a § 205 ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní ďalšej námietky týkajúcej sa výšky trov právneho zastúpenia. Dospel k záveru, že ak námietka ohľadne výšky advokátskych trov je len všeobecná, nebola konkretizovaná, tak sa s odkazom na uvedené zákonné ustanovenia nevytvoril základ pre preskúmanie trov právneho zastúpenia.

Dovolací súd zistil, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na peňažné plnenie vo výške 43 053,60 Sk. Nesporným je, že podaním žaloby žalobcovi vznikla poplatková povinnosť v sume 2150 Sk. Na 6. júna 2005 nariadil súd prvého stupňa pojednávanie v predmetnej veci, na ktorom boli prítomní právni zástupcovia účastníkov konania. Po otvorení pojednávania žalobca predniesol svoju žalobu. Žalovaný uviedol, že na podanom odpore proti platobnému rozkazu trvá, nakoľko žaloba nebola podaná dôvodne. Následne sa k veci vyjadril žalobca, ktorý okrem iného uviedol, že v časti o zaplatenie 7524 Sk berie žalobu späť. Keďže žalobca nechal žalobu späť pred prvým pojednávaním, nevzniklo mu právo na vrátenie časti poplatku podľa § 11 zákona č. 71/1992 Zb., preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď do trov konania žalobcu zahrnul súdny poplatok za žalobu vo výške 2150 Sk.

Dovolateľ ďalej namieta, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, nakoľko aplikoval právny predpis, ktorý nebol účinný. Dovolateľ opomenul, že o trovách právneho zastúpenia v rámci rozhodnutia o trovách konania, rozhodol na jeho odvolanie právoplatne odvolací súd,

ktorý svoje rozhodnutie v tejto časti právne odôvodnil ustanoveniami § 212 a § 205 ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorých sa odvolaním nezaoberal pre vadu odvolania, spočívajúcu v neurčitosti dôvodov odvolania. Základ právneho posúdenia rozhodnutia, ktoré možno podľa § 243e ods. 1 O.s.p. napadnúť mimoriadnym dovolaním, tak predstavuje ustanovenie § 212 ods. 2 a § 205 ods. 3 O.s.p. Dovolateľom uvedený právny dôvod dovolania je preto vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu právne bezvýznamný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie zamietol.

Účastníkom trovy dovolacieho konania nevznikli, preto im ich náhradu Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 14. februára 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu